agga selle wallatusse pärrast ommeti piddi ta mind karristama. Ta maenitses mind kül esmalt lahke sannadega, ütles issiärranis, mis ma ellades ei tahha unnustada, mulle: kui sa ka minno omma poeg olleksid, siis ma ei woiks sedda wallatust karristamatta jätta, ja siis laskis mulle omma ennese kambris witso anda. Sest mo süddames süttis wihha pöllema, ja kui need teised kolm sullased kes ka ollid hirmo sanud, peälegi mind kiusasid, siis ma otsisin keik ommad parremat ridid ja sedda rahha, mis ma ollin korjand, kokko, ja teisel ösel jooksime meie keik neljakeste ärra. Minna ollin wast kuusteistkümmend aastad wanna, teised keik minnust wannemad, teie teate, ma ollen rañnast, mo issa ja emma ellasid weel kui meie Mois müdi. Siñna küllase meie läksime, ja seält minno tuttawad wisid meid pea Somesse. Agga seäl olli sel ajal just södda tousnud. Kanget tööd meie

meie keik ei sudand egga öppind ka teggema. Leib, ja keik muud asjad ollid wägga kallid södda pärrast. Meie rahha kullus ussinaste. Mu töle meie ei kölband, egga meid wöetud ki, kui kaewama wallid, mis monnes paikus Söa-wäele tarwis ollid, sest meie saime 3 ehk nelli koppikad päwa palkaks, peälegi sunniti meid wägga tagga. Kül ussinaste meie tüddisime keigese päwa sedda tööd tehhes, ja ei saand ki leiba naela selle rahhaga osta. Sepärrast meie piddasime nou issikeskis, ja arwasime ommeti parrem ollewa Soldatiks ennast andma. Meie läksime Peälikko jure, se römustas, et meie keik nored, prisked Mehhed ollime, leppis meiega, ja andis igga mehhele wiis Rubla käe rahha. Meie, röömsad, hakkasime kohhe selle rahhaga joma, minna sain pea joobnuks, ja uinusin maggama, teised, kui nemmad sedda näggid, warrastasid, minno rahha, ja

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 30